

Tema 2: Espiritualitat
Caminant cap a la
conversió

CAMINANT CAP A LA CONVERSIÓ

La nostra espiritualitat

impulsa la conversió de les persones i estructures

En aquesta oportunitat volem aprofundir en aquests elements propis de la nostra espiritualitat que ens ajuden en el camí cap a la conversió personal i institucional i generen un esperit nou.

Ja el XXIè Capítol General ens recordava que aquests processos de conversió suposen disposició a moure'ns, a ser generosos, a assumir itineraris en les nostres vides i presències apostòliques.

Amb Maria, dona que va saber desprendre's de les seves seguretats i sortir de pressa en la recerca de la necessitat, us convidem a assumir una actitud d'obertura a l'Esperit de Déu que vol inspirar aquesta oportunitat a cadascú de nosaltres.

EXPERIÈNCIA DE VIDA

Realitzem la lectura d'algun dels següents textos que presenten testimoniatges de vida marista o si voleu, us convidem a evocar algun esdeveniment on, a nivell personal o grupal, s'hagi experimentat el canvi d'actitud i de cor en una persona o grup de persones.

“Les crides del món, especialment dels pobres, toquen el cor de Déu i també el nostre. La profunditat de la compassió de Déu, ens repta a ser homes i dones amb un cor sense fronteres, ja que Déu, en el seu infinit amor, continua apassionat per l'home i pel món d'avui amb els seus drames i esperances.” (Aigua de la roca, 127)

PRIMER TEXT (Testimoniatge d'una comunitat de germans a Cambotja)

Plou sense parar... però treballem sense parar! Després de 8 mesos de caminar a les palpentas, aconseguim posar-nos d'acord amb la diòcesi per tal de començar un projecte. Hem hagut de reflexionar força, parlar, i moure'ns molt... mentrestant milers de petits esdeveniments “alegraven” els nostres dies. Heus ací alguns exemples: el germà va tenir la mala sort de clavar-se dos claus oxidats en un peu.

Vàrem haver de portar-lo a Bangkok per assegurar-nos que rebés les cures adequades. Per una altra banda, Max va veure com un gos de la casa destrossava les instruccions del nou aspirador que estava mirant d'engegar. També ens vàrem endur una sorpresa en veure arribar a un gatet molt bufó a la comunitat, regal dels nens de la City. A l'animaló no li incomoda pujar a les espatlles del Max per tal d'olorar els diferents plats de menjar.

Personalment, com jo acostumo a moure'm en moto per les nostres “carreteres” o més aviat “carreteres destapades”, vaig tenir la mala sort de veure'm enmig del fang després d'un vol perfecte, afortunadament,

sense conseqüències greus, a part d'algunes contusions. La nostra camioneta va dir prou, i realment ens en cal una de nova. .

A més a més, tenim visitants. Els citaré en ordre: el superior del districte (el nostre gos li va mossegar el cable del seu ordinador), amics, col·laboradors i uns quants animals. Penso especialment en les formigues, que són una veritable plaga, i en les rates i ratolins, amb els quals sembla que no hi ha prou trampes. Participem del nostre recés anual amb els nostres germans del Vietnam i de Tailàndia, al centre pastoral dels pares a Bangkok.

Bé, passem a l'objectiu real d'aquesta carta. Fins a dia d'avui, sempre us he parlat dels nostres plans i de tots els tràmits, i des de fa un mes, rebem la responsabilitat de dos "hostals", una mena d'internats. Vàrem tenir aleshores un projecte molt concret que va començar sobre la base de projectes previs menors. Nosaltres dirigim, en col·laboració amb la diòcesi, l'actual centre parroquial i el nostre propi centre d'estudis. Aquestes dues cases són obertes a tots els visitants, i és clar, als més necessitats. Allí s'ofereix també allotjament, alimentació i possibilitats d'estudis a 16 joves Bunong, dones i homes joves. En la mesura del possible, mirem de millorar la nostra casa, principalment amb els donatius de diners.

Nosaltres, els germans, ens trobem davant d'una nova situació. Les dificultats de tota activitat nova, les reparacions i afrontat tots els imprevistes, a més de les exigències de les autoritats eclesiàstiques, fan que ens sigui difícil de porta una "vida religiosa" normal. Ens adaptem a les circumstàncies i som feliços.

Tan aviat com ens comprometem en els nostre treball, comencen a aparèixer els primers problemes. Alguns joves Bunong no saben ben bé el que volen. S'inscriuen, es donen de baixa, i es tornen a inscriure, etc. Una jove es va retirar d'estudiar amb nosaltres perquè tenia una relació amb un jove, i ara està ens estat de 6 mesos... la vàrem haver de tatar de la llista. Les idees de les autoritats eclesiàstiques d'aquí, pel que fa al personal que cal contractar i les condicions d'admissió són una mica diferents de les nostres. L'estació de pluges sabotejar una mica els cursos d'Anglès que donem al centre "*Càritas i New Humanity*". Les carreteres són intransitables en aquesta estació, i sobretot de nit.

Les nostres noves habitacions, situades a la planta superior de la casa no tenen més sostre que unes bigues de fusta. S'escolta el mínim soroll, sobretot la pluja que cau a sobre les teules "d'eternitat" i el vent entra per tot arreu. Les formigues s'estimen més està seques a les nostres habitacions. Pugen en llargues fileres per tota la paret exterior i entren pels petits forats de la casa, especialment a la nostra capelleta. Dos grans adragons ens esperen allà per a participar també de la pregària i passar la nit a la fresca.

De totes maneres i malgrat tot, val la pena viure aquesta vida. Donem el nostre agraïment més profund a tots aquells que ens donen suport, amb les seves pregàries, les seves visites, la seva col·laboració i ajut econòmic. Nosaltres treballem junts per tal de preparar un futur millor pels habitants de la jungla cambotjana.

Gràcies – arkun tscheran- Que Déu us beneeixi. (F. Bongpro Bernhard, F. Max et F. Pedro)

Ens preguntem:

- Quins sentiments brollen de tu davant d'aquest text?
- Quines són les afirmacions que més et sobten?
- Quins aspectes trobes valuosos per il·luminar el teu camí espiritual?

SEGON TEXT

Marcel·lí i els necessitats (Testimoni del Gmà. Silvestre, Cap. IV, No. 13; Prf. 6, 2n.)

Fins aleshores els veïns no se n'havien preocupat massa dels Germans, però en veure la seva escola tan disciplinada i els ràpids progressos dels seus fills, varen començar a obrir els ulls i varen comprendre que els germans no eren només bons fabricants de claus, si més no excel·lents religiosos educadors. Per això el nombre d'alumnes va augmentar considerablement; fins i tot, moltes famílies que vivien en poblets allunyats, desitjant que els seus fills aprofitessin l'ensenyament donat pels Germans, els van allotjar al poble; però malauradament aquests nens, que no eren prou ben vigilats fora de l'escola, es molestaven els uns als altres. Per tal de corregir aquesta situació, el bon pare va fer algunes ampliacions a casa seva i els rebé com a pensionistes. Es van presentar també nens pobres, i el Pare Champagnat, confiant en la Providència, els acollí malgrat tot, i s'encarregà no només de la seva instrucció, encara més, també de la seva manutenció. Als qui el criticaven, doncs tot el món sabia que no tenia prou recursos, ell els contestava: "Ni la missa pren temps, ni l'almoina empobreix", i continuà fent bones obres sense preocupar-se del que la gent xerrava.

També hem vist, que tenia al mateix temps en perspectiva una altra finalitat: formar manobres per tota mena d'oficis. Però li'n varen fer desdir el Germà Francisco, perquè semblava que no era pas bo per a la Congregació en el moment que ell la governava, no n'hi va pensar més. Malgrat tot, la idea de dirigir cases d'acollida d'orfes, ha estat sempre en la seva ment i la prova és que, ell mateix, va enviar Germans pel Denuzière, a Lyon, perquè es tractava, en aquest cas, de donar instrucció primària i sobretot religiosa als nens, més que ensenyar-los un ofici.

Diguem que el seu cor desbordava de caritat no només amb els Germans, sinó amb tot el món. Així, recordo, que en els establiments on hi havia nens pobres, feia distribuir entre ells, després de vacances, roba que es rentava i s'arreglava si calia, per tal que se la poguessin posar sense fàstic. Fins i tot, mantenia, per caritat i per compte de la casa, a quatre o cinc persones grans malaltes, als qui tractava amb una bondat veritablement paternal, volent que els Germans hi obressin de la mateixa manera. També recordo haver estat amonestat i fins i tot castigat per haver-me permès, sense malícia, algunes entremaliadures. La casa

se'n cuidava fins la seva mort. Un d'ells, que patia trastorns psíquics, va romandre amb els germans més de quaranta anys, malgrat que la seva malaltia era molt desagradable.

Podem observar:

- Marcel·lí transcendeix el seu apostolat sacerdotal i pastoral vers les necessitats materials de les persones.
- És capaç de prendre decisions inèdites i fins i tot sense tenir en compte el natural sentit de la prudència.
- Es mostra sensible i constant en l'acompanyament iniciat malgrat les contrarietats.
- Compromet els seus deixebles en projecte solidaris nous.

Ens preguntem:

- Quins sentiments et produeix aquest text?
- Quines són les afirmacions que més et colpegen?
- Quins aspectes trobes valuosos per il·luminar el teu camí espiritual?

IL·LUMINACIÓ

Ens deixem tocar per la Paraula de Déu i per això et suggerim pregar amb algun dels següents passatges bíblics.

1. Conversió de Mateu: Mt. 9, 9-13

2. Conversió de Zaqueu: Llc. 19, 1-10

3. Conversió de Saule: Fets, 9, 1- 22

Podem treballar en grups i respondre les següents preguntes:

- En què va consistir el procés de conversió?
- En aquest moment de la meua vida com a MARISTA i amb tots els elements que he rebut de la nostra rica espiritualitat, a quin procés de conversió em sento avui cridat / (da)?
- Quina conversió entreveus pel nostre Institut?

Posteriorment i en ambient d'oració, us convidem a compartir alguna de les respostes donades, obrint el nostre cor a tot allò que Déu ens vulgui dir a través del meu germà.

Algunes idees per a reflexionar i aprofundir:

A germans i laics els Senyor ens exigeix disponibilitat per assumir un ITINERARI DE CONVERSIÓ: Aquest itinerari es converteix en un desplaçament interior per saber passar de la dependència a l'autonomia i llibertat, de moments espirituals a un estil de vida tal com Déu vol, de quantitat a qualitat. I és un desplaçament en la missió per passar d'obres de germans o obres maristes, de ser funcionaris de l'Evangelí a testimonis del Senyor. És un desplaçament en la relació, passant de la suplència a la col·laboració, de superioritat a fraternitat, de distància a proximitat, de convidats de pedra a companys de camí.

La conversió suposa passar del protagonisme l'ocultament evangèlic, del centralisme a la coresponsabilitat, de dirigir a acompanyar i animar. Ens demana passar de la teoria a la praxis, de les diferències ministerials a la igualtat fonamental, del masculí a la igualtat de gèneres, del jeràrquic excloent a l'autoritat com a servei, dels símbols, gestos i ritus de submissió a la fraternitat que uneix.

Per a posar-nos en camí vers una nova terra ens cal viure una espiritualitat pel canvi, que només neix de l'Esperit de Déu. "Sense creure en el Déu del canvi, ens condemnem a la banalitat de la parcialitat" (Joan Chittister). La novetat que ens proposa l'últim Capítol General creiem que té aquest to, que implica canvi de mentalitat, molt de discerniment, gran disponibilitat, renúncia a seguretats, assumir riscos i una profunda confiança en Déu, com Maria va fer.

CELEBRACIÓ

Motivació: Per arrodonir l'experiència podem viure un moment de celebració comunitària. Recordem per un moment, el lema que s'ha escollit per a l'Assemblea de la Missió Marista. Doncs, un dels elements característics del lema és el foc. La dimensió connotativa del foc és variada. A la tradició cristiana és símbol de l'Esperit Sant. Però és també, en si mateix, símbol d'escalfor i de llum. Així, associat a l'Esperit Sant, fa que es converteixi en símbol de força missionera i apostòlica. No oblidem que el tema de la nostra assemblea és "Maristes nous en missió".

En moltes cultures el foc simbolitza el lloc de la trobada, de reunió, on la història i la tradició són preservades, on se celebra el present i es planeja el futur. Vol simbolitzar la gran assemblea que es formarà al voltant de la vida i la missió maristes.

Prèviament, els organitzadors de la reunió preparen uns ciris o si ho veuen més convenient, una petita foguera, quelcom creatiu que recordi la crida a la conversió constant. Seria molt interessant que s'hi inclogués algun element o símbol cultural del lloc o ambient a on es viu, i que hi evoqui el camí de conversió.

1. Quan ja estem preparats i amb els ciris apagats, es deixa un espai per recordar aquells moments en els quals ens ha calgut la conversió o el canvi per poder tenir llum.

2. Posteriorment, s'encén el foc o el ciri pasqual i cada participant anirà encenent el seu ciri recordant o manifestant la crida a la conversió que sent en aquest moment.
3. Després de les intervencions espontànies, es pot acabar amb un cant i amb una pregària a "Maria, Alba dels temps Nous".

Maria, alba dels temps nous, el dono gràcies perquè sempre ho has fet tot entre nosaltres i així segueix sent fins el dia d'avui.

Em poso, confiadament, a les teves mans i m'abandono a la teva tendresa.

Et confio, també, cadascuna de les persones que, com jo, se senten privilegiades de portar el teu nom.

Renovo, en aquest dia, la meva consagració a Tu, i també, la meva voluntat ferma de contribuir a construir una Església que reflecteixi el teu rostre.

Tu, font de la nostra renovació, acompanya la meva fidelitat, com vas acompanyar la dels que ens van precedir.

En aquest camí vers el bicentenari marista sento la teva presència al meu costat i per això te'n dono les gràcies. Amén.

